

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτων άπαριθμούντες χρόνον
έδρεβομεν και πάλιν'στην γήν των Παρθενώνων.

* Έτος Χίλια κι'ένιακόσα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποδ με μάνταις εδοιάνους αγαθά κι'έγω προσέμνη

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εθθείας πρόσέμ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ο κτ ω φράγχα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα δημοσ μέρη—δέκα φράγχα και'σ'το ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τοσλεπή
ότι πολούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
με την άνάλογον τιμήν, κι'όποιος άπ'έξω θέλει.
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

* Οκτώβριος, τετάρτη κι'είκοστή,
'σ'τό Παρλαμένο δράσις θαυμαστή.

Χίλια τρακόσα πενηνταέξη,
μά ποιός γνωρίζει τί θά μάς τρέξη.

**Φασουλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Τί σάχλαις, Περικλέτο, ποδ βλέπομε κι'έμε'ς...

'κούραστήκα, ν'άκούω μέτωπα και τομείς,
έφόδους, προελάσεις,
'Αργδες τρομερούς,
κι'άγωνας μαρούς
ξηράς τε και θαλάσσης.

Ό πόλεμος αλήθεια
μάς έγινε συνήθεια.

Συνείθισαν τὰ μάτια σ'αίματα και φωτιά,
σέ κτύπους και σέ βρόντους' συνείθισαν ταυτιά.

Δέν τρέμω, δέν ριγώ
σάν πρώτα, σύντροφέ μου,
'συνείθισα κι'έγω
'στην φρίκην του πολέμου.

Μ'έκούρασε, κολλήγγα,
ν'άκούω πιά την Ρίγα,
τόν Αίμο, τόν Βιστούλα.

Αυτά, ποδ συζητώ
κι'άκούω και κτυτώ,
μου φέρνουν αναγούλα.

Τένα και τάλλο πτώμα
τό δρασεκαλώ μονάχος
φυχραίμιος κι'αταράχως.

Μου'κούρασε και σώμα
και πνεύμα και φυχή
πολέμων εποχή.

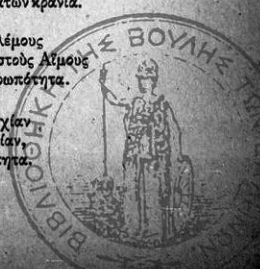
Μ'έκούρασε'σ'αλήθεια της γής αυτής ή μουρλα,
δέν θέλω πιά ν'άκούω τρουμπέταις και ταμπούρα.
Δέν θέλω ν'άνακρουω
πατανας αναλόγους
πρός μάχας άνιέρους.

Δέν θέλω πιά ν'άκούω
και γέροντας αφόγους
κι'ένόπλους ουδέτέρους.

Π.— Τότε λοιπόν τί θέλεις, βρέ Φασουλή, τρελλέ;
Φ.— Μέσα σ'αυτήν την σάχλα και την μονοτονία
θέλω'σ'τό χέρι νάχω μαρκούτσι ναργιλέ,
και νά κτυπώ μ'έκαιο διπλωματών κρανία.

Δέν θέλω πιά πολέμους
'στην Δύσιν και'σ'τους Αίμους
κι'έλην την άνθρωπότητα.

'Αλλ'ούτε κι'ήσυχαν
κι'είρηνης ειδικίαν,
ούτε κι'ουδέτερότητα.

Μήτε κι' ἔλγας κλαδί,
μὰ μήτε κι' αὐτιάις
καὶ φούρνων ἀνιχνεύσεις.

Δὲν θέλω θηλαδὴ
μήτε κι' ἐπιστρατείας,
μήτε κι' ἀποστρατεύσεις.

Π.—

Τότε λοιπὸν πῶς θέλεις,
γέννημα τῆς θυέλλης,
στὸν κόσμον νὰ περᾷς;

Πάλι, βρᾶ Φασουλῆ,
μ' ἐπίτισις χολῆ
μ' αὐτὰ ποῦ τοαμπουᾶς.

Φ.—

Μακρὰν παντὸς πολέμου
καὶ καθεμίξες εἰρήνης
καὶ μπόρας καὶ γαλίνης.

Θέλω τὸν ναργιλέ μου
νὰ πίνω, νὰ ρουφῶ,
κι' ὄλα νὰ τὰ φηφῶ.

Ἐν ἄλλοις λόγοις ἦτοι
κι' ἐγώ, μωρὲ ψωρίτη,
καλὰ καλὰ δὲν ξέρω τί θέλω, τί ζητῶ,
καὶ μὴ πέρνω φόρα, καὶ μὴ σταματῶ.

Καὶ στὴ Βουλὴ πηγαίνω
κι' ἀκούω νέας κρίσεις
καὶ νέας διαλύσεις.

Καὶ βγαίνω καὶ δὲν βγαίνω,
καὶ χάσκω καὶ δὲν χάσκω
καὶ φάσκω κι' ἀντιφάσκω.

Μ' ἄρεσει, Περικλέτο, ρώμη νεανική,
μὰ καὶ γρη῏ φαλάκρα,
φωτιὰ πολεμική
κι' οὐδετερότης ἄκρα.

Κι' εἶδω καὶ ὁ ἄλλα μέρη
κυττάζω γεροντάκια
νὰ στρίθουν τὰ μουστάκια
μὲ τὸ σπαθί' στὸ χέρι.

Μεγάλη ταραχὴ,
μεγάλο παταράκα,
γερόντων ἐποχὴ,
φόρα τὴν σακαράκα.

Τι κάνω, τί ζητῶ,
καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
κι' ἔταν σπαθὶ κρατῶ
μοῦ λένα: ξύσου, γέρο.

Καὶ ξύνομαι καὶ ξύνω
φαλάκραις γέρον δρώντων,
κι' ὄλο καὶ παροξύνω
τὸ μένος τῶν γερόντων.

Δοξάζω καὶ γεραίρω
κάθε γέρο μας γέρο,
ποῦ τώρα στὰ γεράματα
ἔχει παρατραχάματα.

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ κομψὸ κι' ὠραῖο γεροντάκι;
τότε πρὸ χρόνων τὸλεγα ἀφογο Κορφοτάκι,
δμως τὰ χρόνια 'πέρασαν καὶ τώρα κύτταξέ το...
δαστᾶ σπαθί' στὸ χέρι του καὶ τοῦτο, Περικλέτο.

Τὸ βλέπω καὶ τὸ χαιρετῶ
τῶρ' ἀπατάξατο κι' αὐτὸ
τῆ στάσι: τῆ προτέρᾳ.

Καὶ συντάξατο νυνὶ
τῆ στάσι: τῆ σημερινῇ
κι' ἐνόπλιως οὐδετέρᾳ.

Αὐτάδελφός μου κεφαλή,
ποῦ κουθεντάζεις κουτουροῦ,
ἀγάλλου καὶ παρηγοροῦ.

* Ἀφογοὶ γέρο, ντροπαλοὶ,
πρωτόγαλα κορίτσια,
ἔβγηκαν στὰ τρυφερότσια.

Γερόντων δράσις περισσή,
μ' αὐτοὺς ἐξοφύλητος καὶ σὸ
καὶ πέσε' στὸν ἀγῶνα.

Μπάμ μοῦμι, δέβεις καὶ βρονταί,
μὰ βάλε μάσκα, κουτεντέ,
γιὰ τὰ σφοδριογόνια.

B'

Π.— Κι' ἐγώ, καὶ μὲνε Φασουλῆ, πηγαίνω στὰ χαμένα
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω σήμερα τί θέλω σὰν καὶ σένα.

Τονίζω κι' ἐμβατήρια
καὶ σάλπιγγα σημαίνω,
πᾶς σὲ Βουλευτήρια
καὶ κρίσεις περιμένω.

Ψάχνω ν' ἀνεύρω τοῦ φρικτοῦ πολέμου τὰς αἰτίας,
μὰ κοπιᾶω βερεσέ,
κι' ἐγὼ δὲν θέλω σὰν καὶ σὲ
μήτε κι' οὐδετερότητας, μήτε κι' ἐπιστρατείας.

Κι' ἐγὼ γυρεῶ κατὶ,
ἀγαπητὲ σακάτη,
μὰ τελναὶ τοῦτο ποῦ ζητῶ
κανέναν δὲν τὸ ξέροι,

κι' οὐδατέρ' ατος κρατῶ
ἕνα σπαθί' στὸ χέρι.

"Ἄλλοι μοῦ λένε μάρς ἔμπρός, κι' ἄλλοι μοῦ λένε σταμάτα,
οἱ μὲν πρὸς δρᾶσιν μὲ κλοῦν,
οἱ δὲ μοῦ λένε πῶς πουλοῦν
ἔξῃ, γὰρ τὴν πατάτα.

Πᾶω' στὸ Βουλευτήριον μ' ἐμβρόντητο κεφάλι
νὰ μάθω κάτι τί,
κι' ἀκοῶ καὶ τὸν Γόντικα, μὲ καὶ τὸν Χρυσοστάλη,
καὶ τὸν Παπαστρατή.

Τοὺς φθόγγους ἐνωτίζομαι ρητόρων εὐφραδῶν
καὶ βλέπω νομοσχέδια νὰ πέφτουν βροχηδόν.
Τὰ μὲν ψηφίζουν παρευθὺς καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κρίσις.

"Ἄλλ' ἔμωσ ἔξ αὐτῶν πολλὰ
τὰ βάζου' στὸ ζεμπίλι,
καὶ τὰ κρεμοῦν' φηλά' φηλά
νὰ μὴν τὰ φᾶν οἱ φύλλοι.

Ψόλλοι' στ' αὐτὰ μου μπαίνουνε κι' ἀλεύθερα χορεύουν,
μὲ κι' ἄλλοι φύλλοι' στ' ἄχυρα νυθημερῶν γυρεύουν.
Ψόλλοι τρελλά μὰς τραγουδοῦν
μὰ καί' στ' αὐτὰ χοροπηδοῦν
περιφανῶν πατέρων.

Τί θέλουν τάχατε κι' αὐτοὶ
καὶ μπαίνουν σήμερα' στ' αὐτὴ
κι' ἡμῶν τῶν οὐδατέρων;

Προσμένω μῆπως ὁ Φερής, ὁ Μπέης μὲ τὸ φέσι,
κανένα νέο ζήτημα μὰς βγάλη μὲς' στὴ' μέση,
κι' αὐτὸς μαριόλος ἐν' ἡμίσει
καὶ καρτερῶ ματαίως
καὶ πάω πρῶτος' στὴ Βουλὴ
καὶ φεύγω τελευταίος.

Σαλεύει κι' ὁ ἑικός μου νοῦς,
θέλω κι' Ἄνταντ καὶ Γερμανοὺς
καὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους.

Θέλω μεθ' ὅλων ἔρωτας,
θέλω καὶ ρινοκέρωτας,
κέρακας, λυκοὺς, γλάρους.

Φήμεν μεγάλη διαλαλαί
πῶς καταβαίνουν Ρῥῶσοι,
ἀλλὰ καὶ Μπῶξτον, Φασουλῆ,
τῶν Ἀθηνῶν καμπόσοι.

Γιὰ νίκαις Ἄρκουδιάρθων δεύχουσι φυγῆς λαχτάρα,
καὶ μόνο ποῦ δὲν ρίχνουσι μὲς' στὴ χαρὰ των σμπάρα.

Κι' ἐγὼ μὲ γουργουλίδιον
τὴν δέξαν τὴν ἀβίον
χασάπηδων γεραίρω.

Κι' ἐγὼ κτυπῶ κι' ἔδω κι' ἔκατ,
καὶ πατριῶται μερικοί
μοῦ λένε: ξύσου, γέρο.

'Αδιακρίτως πολεμῶ
τοὺς πάντας, ἀδελφέ μου,
κι' οὐδέτερος ἐπιθυμῶ
νὰ πίνω τὸν καφέ μου.

"Ἄς μὴ ζαλιζοῦν τοῦ λοιποῦ
ταῦτά μου γέρο Κρόνοι
μὲ μυδραλιοβόλα.

'Ἄλλ' ἔς μοῦ δεύχουσι ποῦ καὶ ποῦ
φιλέλληνες Βαρῶνοι
γεμάτη πορτοφέλα.

Φ. — Ἄντηχοῦν παντοῦ παϊάνες,
μὰ σημαίνουν καὶ καμπάναις,
τάχατε τί νὰ δηλοῦν;

Μὰς' στὴς παίνας τὸν καιρὸ
σὲ συσσῆτια θαρρῶ
πῶς τοὺς πρόσφυγας καλοῦν.

Κι' ἐγὼ πρόσφυξ' εἰς Ἀθήνας
μετὰ πρόσφυγος ἀγέλης
σὲ συσσῆτια πετῶ.

Π. — Εἶσαι πρῶτος' στοὺς κηφήνας,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν θέλεις
παρὰ εἶλο δυνατῶ.

Ὁ τῶν Οἰκονομικῶν ἐμπροστὰ' στὸ Κεντρικόν.

Φ. — Δὲς πῶς πρέπει νὰ περάσουν δέκα χρόνια συναπτὰ
μῆπως καὶ τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦχεῖ τώρα φέρας πλοῦτο,
καρδαμίσση καὶ σκορπίζει μὲ τὴν φουκτα τὰ λεπτά.
Χρόνια δέκ' ἂν δὲν περάσουν χαιρε, γενεὰ γενναίων,
θὰ χορεύουν' στὰ Ταμεία ποντικιοὶ καὶ τῶν γονεῶν.

Χρόνια δέκ' ἂν δὲν περάσουν νηστικοὶ θὰ τραγουδοῦμε,
μὰ μὲ τὴν δική μου γνώμη
βάλε κι' ἄλλα δέκ' ἀκέμη,
καὶ νὰ δοῦμε, καὶ νὰ δοῦμε.